

Το νόμιμο είναι και ηθικό;

Επειδή, λόγω πολλών μπινελικίων, ίσως δεν καταλάβετε και πολλά από την «συζήτηση» που θα παρακολουθήσετε στο βίντεο, να πούμε με δυο λόγια το «στόρι». Ο δημοσιογράφος Γιάννης Κανελλάκης καταγγέλλει ότι, η πεθερά του βουλευτή του ΛΑΟΣ, Άδωνη Γεωργιάδη, παρ' ότι συνταξιούχος έχει προσληφθεί εκ νέου στο δημόσιο.

Βεβαίως, ωφείλει να λάβει κάποιος υπόψιν του, την θέση του βουλευτή, που υποστηρίζει πως όταν έγινε ο διορισμός της πεθεράς του στο δημόσιο, ο ίδιος δεν ήταν βουλευτής -κι επομένως, σύμφωνα με την λογική του, δεν ήταν σε θέση να κάνει ρουσφέτι, ή να επηρεάσει πρόσωπα και καταστάσεις.

Τίθεται όμως το ερώτημα: Και λοιπόν;

Ωραία, δεν ήταν βουλευτής τότε και ούτε μεσολάβησε για το βόλεμα της πεθεράς του. Δεκτόν. Γιατί όμως αυτός ο «θαρραλέος» πολιτικός, έστω κι εκ των υστέρων, δεν καταγγέλλει αυτό το «καραμπινάτο» ανοσιούργημα; Γιατί δεν καταθέτει μία ερώτηση στη βουλή; Τόσες και τόσες έχει κάνει άλλωστε...

Δηλαδή, συμπεριφέρεται ως καμήλα που βλέπει τις καμπούρες των άλλων, μα όχι την δική του;

Είναι ηθικό κατά τον κύριο Γεωργιάδη, το βόλεμα της πεθεράς του, έστω κι αν είναι νομότυπο;

Μπορεί να κατηγορήσει σ' αυτή την περίπτωση ως λαϊκιστή τον Κανελλάκη, που λέει ότι στη θέση της πεθεράς του Γεωργιάδη, θα μπορούσε να εργάζεται ένας άνεργος, έστω κι αν μπορεί να συμφωνήσει κάποιος με τον χαρακτηρισμό του «επαναστάτη της δεκάρας» (όπως και άλλους ίσως) που του αποδίδει ο Γεωργιάδης; Τα μπινελίκια που του ρίχνει (ο Γεωργιάδης του Κανελλάκη -ειρήσθω εν παρόδω, ο τελευταίος δεν μου είναι και τόσο συμπαθής), θεωρούνται πολιτικά επιχειρήματα;

Κι επειδή κάποιοι μπορεί να εστιάσουν στην προκλητική -για τον μέσο εργαζόμενο- αμοιβή που φέρεται να λαμβάνει ο δημοσιογράφος, σύμφωνα με δικό του ισχυρισμό, να πούμε τούτο: Με γεια του με χαρά του, όσα κι αν παίρνει. Δεν αμοιβεται απ' το δημόσιο στο κάτω κάτω. Σαν πολίτες, δεν μας ενδιαφέρει το πόσα παίρνει σ' αυτήν την περίπτωση, αλλά το αν δηλώνει όσα παίρνει και φορολογείται αναλόγως. Όπως δεν μας ενδιαφέρει εάν είναι «βρομοπασόκος».

Μας ενδιαφέρει εάν η καταγγελία του έχει βάση.

Ο συνήθως μαχητικός και λαλίστατος κύριος Γεωργιάδης, με την αποχώρησή του (αλήθεια, δεν γνώριζε απ' την αρχή ο κύριος Γεωργιάδης ότι θα συζητούσε με έναν «ψυχοπαθή»;) μάλλον κατάφερε να αποφύγει την κακοτοπιά και την απάντηση στο ερώτημα: Το νόμιμο είναι και ηθικό; (έτσι όπως είχε υποστηρίξει και κάποιο άλλο τρωκτικό του πολιτικού βίου).